

Arrest

nr. 201 651 van 26 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. PELLENS
Kerkstraat 8 C
3530 HOUTHALEN-HELCHTEREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 12 december 2016 toe op Belgisch grondgebied en diende op 21 december 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 24 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan *ipso die* per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerdische vrouw afkomstig uit Suleymaniyah in Noord-Irak. U bent niet naar school gegaan en u kan dan ook niet lezen en schrijven. In 1999 huwde u met A.(...) S.(...) Q.(...) A.(...) (O.V. (...)). Deze zou zijn tewerk gesteld als peshmerga/chauffeur. Daarnaast zou hij ook gewerkt hebben als taxichauffeur. U baseert zich volledig op het asielrelaas van uw echtgenoot. In 1997 begon uw echtgenoot te werken als peshmerga. Vanaf 2006 werd hij ingezet als chauffeur om peshmerga naar de frontlinie te brengen nabij de stad Kirkuk in Centraal-Irak. Hij zou daarnaast ook nog gewerkt hebben als taxichauffeur in bijberoep. In oktober 2016 werd hij in zijn taxi aangesproken door die personen die deel uitmaakten van IS (Islamitische Staat). Zij gaven hem de opdracht om mee te werken aan een aanslag tegen de peshmerga. Omdat hij onder druk werd gezet stemde uw echtgenoot toe. Vervolgens lieten ze hem gaan. Uw echtgenoot trachtte zijn overste in te lichten maar deze hechtte geen geloof aan het verhaal van uw echtgenoot. Jullie beslisten om samen het land te verlaten.

Op 13 oktober 2016 zou u samen met uw echtgenoot en jullie twee kinderen naar Turkije gereisd zijn. Ongeveer 41 dagen later zouden jullie vanuit Turkije illegaal verder gereisd zijn tot in België, waar jullie aankwamen op 12 december 2016. Op 21 december 2016 vroegen u en uw echtgenoot asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u zelf geen documenten voor maar verwijst u naar de documenten die werden voorgelegd door uw echtgenoot, incasus : uw bewijs van nationaliteit, die van uw echtgenoot en die van uw twee kinderen, uw identiteitskaart, die van uw echtgenoot en die van jullie twee kinderen, uw paspoort, die van uw echtgenoot en die van jullie twee kinderen, de werkkaart als peshmerga van uw echtgenoot, zijn rijbewijs en tenslotte nog enkele foto's waarop uw echtgenoot te zien is als peshmerga en nog enkele privéfoto's.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen. U verklaarde zich volledig te baseren op het asielrelaas van uw echtgenoot A.(...) S.(...) Q.(...) A.(...) (O.V. (...)) . U verklaarde geen eigen persoonlijke problemen te hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, vragen 2 en 3).

Aangezien in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas kan de vluchtelingenstatus u evenmin worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De beslissing van het CGVS in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omwille van onderstaande redenen.

De door u geschetste gang van zaken is niet geloofwaardig. U verklaarde immers te zijn benaderd door 3 voor u onbekende mannen. Zij zouden zich hebben voorgesteld als aanhangers van IS (Islamitische Staat) nadat u hen met uw taxi in de richting van het stadje Tasluja moest brengen. Ze zouden u vervolgens onder bedreiging van een wapen, onder druk gezet hebben om in de zeer nabije toekomst mee te helpen aan het plegen van een aanslag tegen uw collega peshmerga's. Ze zouden u concreet hebben toegelicht hoe ze de aanslag wilden plegen en welke rol u hierbij diende te spelen. U zou op 13 oktober met uw bus waar u peshmerga's in vervoerde naar hen moeten komen, zodat zij deze konden uitrusten met explosieven. De volgende dag zou u de bus tot ontploffing moeten brengen op hun commando. Omdat u onder druk werd gezet, zou u hebben toegestemd met hun voorstel. Hierna zou men u hebben laten gaan. Het is echter weinig geloofwaardig dat terroristen op deze manier te werk zouden gaan. Zo blijkt uit uw verklaringen dat zij geen enkele voorzorgsmaatregel hebben genomen om hun identiteit verborgen te houden. Zij waren immers niet gemaskerd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 78). Hierdoor zou u perfect in staat geweest zijn om een concrete persoonsbeschrijving te kunnen geven van deze mannen. Het feit dat zij u zomaar lieten gaan nadat zij u eerst hadden ingelicht over hun concrete plannen om een aanslag te plegen, is in dit verband evenzeer ongeloofwaardig, temeer daar zij onmogelijk konden inschatten of u te vertrouwen was en loyaal was aan hun ideeën. U zou dan ook onmiddellijk naar de autoriteiten hebben kunnen gaan om hen in te lichten over de aanslag die in de zeer nabije toekomst zou kunnen plaatsvinden en over de personen die hiervoor verantwoordelijk zijn. Het is zonder meer ongeloofwaardig dat terroristen op een dergelijk amateuristische manier te werk zouden gaan door cruciale informatie over een nakende aanslag te delen aan iemand die ze eigenlijk van haar noch pluim kennen en van wie ze dus niet weten of hij te vertrouwen is en om die persoon vervolgens dan nog gewoon vrijuit te laten gaan. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde hierop dat u niet zo veel informatie had over deze mannen en ook dat de politie wellicht niet veel zou kunnen doen als u hen de vage informatie zou bezorgen, die u had bekommen. Deze uitleg raakt kant noch wal. U zou integendeel heel veel waardevolle informatie hebben kunnen geven aan de politie, meer bepaald over de datum waarop de aanslag zou plaatsvinden, hoe men precies te werk wilde gaan, welke voorbereidingsmaatregelen men

wilde nemen, welke drie personen verantwoordelijk waren voor het beramen van de aanslag, hoe deze drie personen eruit zagen, enzovoort U antwoordde hierop dat de drie personen u hadden verboden om naar de autoriteiten te stappen. Ze zouden u hebben meegedeeld dat er nog verschillende andere cellen van terroristen op de hoogte waren van het feit dat u in kennis was gesteld van de concrete aanslag. Hiermee insinueerden zij dat deze andere cellen wraak zouden nemen op u als u hen zou aangeven bij de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, vragen 79-82). Ook deze laatste uitleg van u kan niet overtuigen. U behoorde als peshmerga immers zelf tot de Koerdische autoriteiten of had er op zijn minst directe banden mee wat de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden gebeurtenissen uiteraard nog meer onderuit haalt.

In verband met de voorgehouden reactie van uw overste bij de peshmerga's dient overigens opgemerkt dat deze op zijn zachtst gezegd opvallend te noemen is. Hij zou, althans volgens uw verklaringen, u hebben aangeraden om hierover tegen niemand iets te zeggen omdat u anders mogelijkerwijze paniek zou kunnen veroorzaken onder uw collega's. Hij zou in het algemeen geen geloof hebben gehecht aan uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 62). Het is echter weinig geloofwaardig dat, gezien de Iraakse veiligheidssituatie, een leidinggevend persoon bij de peshmerga deze informatie niet serieus zou hebben genomen, als u, een betrouwbaar medewerker met een jarenlange staat van dienst, op doorleefde wijze zou hebben meegedeeld dat u net was benaderd geweest door enkele terroristen die u hadden ingeschakeld om mee een aanslag te plegen in de zeer nabije toekomst tegen uw collega peshmerga. Het minste dat men in deze omstandigheden zou mogen verwachten, is dat er toch een begin van een onderzoek zou worden ingesteld om na te gaan of er enig geloof aan uw verklaringen kan gehecht worden.

Het is in ditzelfde verband eveneens opmerkelijk te noemen dat u klaarblijkelijk geen enkele concrete stap heeft genomen om later bij deze overste te informeren naar wat er eventueel nog gebeurd zou zijn na uw plots vertrek uit Irak. U werd gevraagd wat hiervan de reden was. U antwoordde nu plots dat u door deze overste was bedreigd geweest. U werd gevraagd dit toe te lichten. U zei nu dat uw overste het bevel had gegeven om over hetgeen u was overkomen met deze terroristen, met niemand te praten (zie gehoorverslag CGVS, vragen 75-77). Ook na deze nieuwe verklaring van u blijft het onduidelijk waarom u niet met deze overste later contact heeft genomen om te informeren naar de stand van zaken. Immers door dit laatste te doen, zou u allerminst zijn bevel om er met iemand anders over te praten, genegeerd hebben. Van een asielzoeker wordt redelijkerwijze verwacht dat hij of zij zich grondig informeert over zijn problemen en hoe deze mogelijkerwijze zijn geëvolueerd na zijn vertrek uit het land, teneinde zijn of haar vervolgingsrisico correct te kunnen inschatten. De vaststelling dat u heeft nagelaten dit te doen, ondermijnt u geloofwaardigheid.

Ook bij uw eigen familie heeft u niet bepaald grondig geïnformeerd over uw problemen nadat u het land uit bent gevlucht. U liet in dit verband optekenen dat u niet meer in Irak bent en dat uw kerngezin ook niet meer in Irak is. Niemand anders van uw familie zou door de terroristen zijn aangesproken (zie gehoorverslag CGVS, vragen 73-75). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u zich enige moeite heeft getroost om eventueel via uw familie te informeren naar de vraag of er effectief een aanslag heeft plaatsgevonden, dan wel of er al dan niet arrestaties hebben plaatsgevonden in dit verband.

Bovendien is het erg opmerkelijk dat u klaarblijkelijk hals over kop bent gevlucht. U zou uw eigen familie noch uw werkgever of uw collega's op de hoogte hebben gebracht van uw voornemen het land te ontvluchten omwille van de door u voorgehouden problemen. Pas toen u in Turkije was, op weg naar Europa, zou u uw familie op de hoogte hebben gebracht. Uw werkgever zou u nooit op de hoogte hebben gebracht (zie gehoorverslag CGVS, vragen 86-88). Gezien de mogelijke risico's indien u daadwerkelijk benaderd zou zijn geweest door leden van IS om een aanslag te plegen mag dit toch verwacht worden. De vaststelling dat u dit heeft nagelaten ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn louter een aanwijzing voor uw persoonsgegevens, die van uw echtgenote en jullie twee kinderen, uw carrière als peshmerga en het feit dat u een rijbewijs heeft. Deze zaken staan hier op zich niet ter discussie. Deze door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Suleymaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot

bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U legde zelf geen bijkomende documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel van haar verzoekschrift voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 57/6, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster poneert dat uit haar verklaringen blijkt dat zij in gevaar verkeert bij een terugkeer naar Suleymaniyah, terwijl dit in de bestreden beslissing op basis van de landeninformatie wordt ontkracht. Hierbij beweert verzoekster dat zij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie van de commissaris-generaal.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster bekritiseert de beoordeling van de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies. Volgens verzoekster blijkt uit haar verklaringen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade en dat uit de dagelijkse berichten een totaal andere situatie blijkt dan door de commissaris-generaal wordt weergegeven.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waarbij zij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift geen bijkomende stukken.

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 7 februari 2018 voegt de verwerende partij volgende recente landeninformatie toe aan het dossier: 'COI Focus' *"De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio"* van 18 augustus 2017 en de 'COI Focus' *"Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht"* van 16 oktober 2017.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Beoordeling

2.5.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming verbindt aan deze van haar echtgenoot, A. S. Q. A. Zij roept geen eigen motieven in, bevestigt uitdrukkelijk dat zij geen persoonlijke problemen heeft en zij baseert zich op de problemen van haar man (AD, stuk 4B, gehoorverslag CGVS 16 februari 2017, p. 2).

2.5.2. De Raad heeft bij arrest met nummer 201 649 van 26 maart 2018 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, A. S. Q. A., geweigerd.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt door de commissaris-generaal gesteld dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is omdat de door hem geschetste werkwijze van de vertegenwoordigers van IS weinig aannemelijk overkomt. Verzoeker zou als chauffeur van de peshmerga's door vertegenwoordigers van IS, die geen moeite gedaan zouden hebben om hun identiteit voor hem verborgen te houden, gewapenderhand onder druk zijn gezet om zijn bus tot ontploffing te brengen, waarna hij opnieuw werd vrijgelaten. De commissaris-generaal merkte op dat verzoeker de identiteit van de terroristen zou kunnen onthullen en de informatie over de nakende aanslag makkelijk aan de autoriteiten kon meedelen, terwijl zijn belagers onmogelijk konden weten of hij wel betrouwbaar was. De door verzoeker beschreven modus operandi komt uiterst amateuristisch over. Daarnaast bleek de voorgehouden reactie van verzoekers overste bij de peshmerga's onbegrijpelijk en heeft hij ook zelf achteraf niet geïnformeerd naar de evolutie van de situatie, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komt. Aangezien het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig wordt geacht, wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd gesteld dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies, die onder het bestuur van het Kurdistan Regional Government staan, veel stabiel is dan elders in Irak. Ondanks de instroom aan vluchtelingen in Noord-Irak en de Turkse en Iraanse aanvallen op PKK- en KDPI-doelwitten in de grensstreek, komt geweld er minder frequent voor dan elders in Irak waardoor er volgens de commissaris-generaal geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Tot slot merkt de commissaris-generaal op dat de door verzoeker neergelegde documenten niet van aard zijn om de conclusie om te buigen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5.2. De Raad merkt op dat het eerste middel niet ontvankelijk is in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 57/6, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet omdat hij verzuimt om uiteen

te zetten op welke wijze de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing zijn bevoegdheden zou hebben overschreden.

2.5.3. Voor het overige worden de drie door verzoeker aangevoerde middelen hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.5.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.5. Wat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas betreft, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interview op 16 februari 2017 een aantal stukken (AD, stuk 11, Documenten) heeft neergelegd (paspoorten, identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, rijbewijs, een peshmerga-kaart en foto's). Deze stukken hebben betrekking op de persoonsgegevens van verzoeker en zijn (beroeps-)activiteiten, die niet ter discussie worden gesteld, maar zijn niet van aard om zijn asielrelaas te staven. Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet kunnen de loutere verklaringen van een asielzoeker echter volstaan als afdoende bewijs van een behoefte aan internationale bescherming op voorwaarde dat hij de waarheid vertelt, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk worden bevonden en hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, hetgeen in casu niet het geval was.

2.5.6. In zijn eerste middel stelt verzoeker dat hij niet in staat zou zijn gesteld om zich te verdedigen tegen de hierboven weergegeven argumenten van de commissaris-generaal.

Bij zijn asielaanvraag verklaarde verzoeker dat hij onder druk werd gezet door drie leden van IS, die zich voordeden als klanten in zijn taxi, om een bus van de peshmerga, waarmee hij de soldaten naar het front bracht, tot ontploffing te brengen (stuk 13, Vragenlijst CGVS, 10 januari 2017, p. 1).

2.5.7. De commissaris-generaal acht het onder andere weinig aannemelijk dat de terroristen geen inspanningen zouden hebben gedaan om zich onherkenbaar te maken en dat zij onmogelijk konden inschatten of verzoeker betrouwbaar was en loyaal was aan hun ideeën. Tevens merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker, als chauffeur van de peshmerga, zelf deel uitmaakte van de Koerdische autoriteiten en de informatie over de nakende aanslag kon meedelen aan zijn hiërarchie. Zijn overste zou, volgens de verklaringen van verzoeker, nadat hij had meegedeeld wat hem was overkomen, zijn informatie stil hebben willen houden om geen paniek te zaaien, hetgeen weinig geloofwaardig overkomt. Verzoeker beweerde achteraf niet geïnformeerd te hebben over de vraag of er effectief een aanslag heeft plaatsgevonden waaruit een gebrek aan interesse blijkt. Op basis van het geheel van deze elementen kon de commissaris-generaal in het kader van zijn discretionaire beoordeling rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Uit het gehoorverslag, dat in het administratief dossier werd opgenomen, blijkt echter duidelijk dat de 'protection officer', die het interview afnam, uitdrukkelijk te kennen gaf dat hij de vervolgingsfeiten, zoals ze door verzoeker tijdens het interview werden geschetst, als ongeloofwaardig beoordeelde (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS 16 februari 2017, p. 6, nummer 81): "Voor mij is dit alles ongeloofwaardig (...)". Verzoeker kan dus niet voorhouden dat hij zich op dit punt niet kon verdedigen tegen de argumenten van de commissaris-generaal. Zowel ten tijde van het interview als in het kader van onderhavig beroep kreeg verzoeker wel degelijk de mogelijkheid om deze argumenten van de verwerende partij inzake de ongeloofwaardigheid te betwisten of te weerleggen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nergens verheldert om welke reden zijn verklaringen wél als waarheidsgetrouw zouden moeten worden aanzien.

2.5.8. Verzoeker voert in zijn eerste middel ook de schending aan van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag. Luidens dit verdragsartikel is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

2.5.9. Wanneer er, zoals in onderhavig geval, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er evenmin reden om dit te toetsen aan de hierboven weergegeven voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, waardoor de aangevoerde schending van deze verdragsbepaling kennelijk ongegrond is.

2.5.10. In zijn eerste middel citeert verzoeker een kort fragment uit de bestreden beslissing over de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio, waaronder de provincie Suleimaniya, waarvan verzoeker afkomstig is. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan waaruit desgevallend zou blijken dat de huidige veiligheidssituatie in Suleimaniya wel zou nopen tot de erkenning als vluchteling. Waar verzoeker meent dat hij zich niet kan verdedigen, merkt de Raad op dat het aan hem toekomt om, bijvoorbeeld in het kader van zijn beroepsverzoekschrift, betrouwbare informatiebronnen aan te reiken die een ander licht werpen op de informatie van de commissaris-generaal. Verzoeker spreekt in zijn middel van 'dagelijkse berichten uit de regio', maar hij preciseert niet om welke berichten het gaat, waardoor verzoeker op dit punt in gebreke blijft.

2.5.11. Verzoeker poneert in zijn tweede middel dat hij wel degelijk een risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in het door hem geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.5.12. In zoverre verzoeker zijn risico op ernstige schade koppelt aan zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken waardoor hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.13. Verzoeker verwijst verder naar de algemene veiligheidssituatie in de noordelijke provincies en beweert dat uit zijn verklaringen en "de dagelijkse berichten uit de regio" wel degelijk blijkt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker preciseert niet om welke berichten het gaat, waardoor hij zijn risico niet aannemelijk maakt. De Raad stelt op basis van de informatie uit de aanvullende nota van de verwerende partij vast dat er in de noordelijke provincies minder geweld heerst dan elders in Irak (Aanvullende Nota, COI Focus "Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio", 18 augustus 2017, p. 27) en dat verzoeker geen persoonlijke kenmerken of omstandigheden heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij wél een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.5.14. Wat de beoordeling betreft van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker zich sedert 18-jarige leeftijd bij de peshmerga had aangesloten, waardoor in de eerste plaats de vraag rijst of hij als "burger" kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of verzoeker effectief deel uitmaakte van de strijdkrachten in Iraaks Koerdistan, blijkt uit de samenvatting van de landeninformatie die door de verwerende partij aan haar aanvullende nota van 7 februari 2018 werd toegevoegd (Aanvullende Nota, COI Focus "Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio", 18 augustus 2017), dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleimaniya thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet: "De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio (KAR) is

significant stabiel dan deze in Centraal-Irak, zo blijkt uit de geraadpleegde bronnen. De regio kent, volgens onder meer ICG, The Jamestown Foundation en UNAMI een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Er vonden de afgelopen vier jaar drie grote terreuraanslagen plaats, respectievelijk in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaans consulaat. Ze werden opgeëist door IS. Bij de aanslag in september 2013 vielen geen burgerdoden, in november 2014 werden tien burgerdoden opgetekend, in april 2015 drie. In 2016 en 2017 was sprake van een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS op de Asayish of andere overheidsdoelwitten. Noch in 2016 noch in 2017 vond een terroristische aanslag met burgerslachtoffers plaats. In de verslagperiode bleef de veiligheidssituatie stabiel. Daar waar de naburige Iraakse provincies veel geweld zagen, bleef de KAR grotendeels vrij van geweld. De strijd tegen IS in de Centraal- Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hadden slechts een beperkt effect op de veiligheidssituatie in de KAR. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegde hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker.

De blijvende spanningen met de Centraal-Iraakse regering omtrent de olie-export en de betwiste gebieden hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in KAR, zeker niet nu Bagdad de Koerdische troepen nog nodig heeft bij het bestrijden van IS. De strijd om Mosul in het najaar van 2016 zorgde voor meer samenwerking tussen Erbil en Bagdad enerzijds en de Koerdische partijen onderling anderzijds. Diverse analisten vrezen echter dat dit zal omslaan in rivaliteit na de overwinningen op IS, wanneer territoriale en andere belangen op de voorgrond zullen treden. Op 25 september 2017 plant de KRG een referendum over de onafhankelijkheid van Koerdistan. Verwacht wordt dat president Barzani de overwegende positieve uitslag zal gebruiken als drukkingsmiddel in de onderhandelingen over de betwiste gebieden en de territoriale winsten daar trachten uit te buiten, zo stelt experte Denise Natali voor Carnegie Endowment for International Peace. De massale influx van 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan 800.000 IDP's uit Centraal-Irak heeft grote socio-economische gevolgen maar tot op heden geen significante impact op de veiligheidssituatie in de KAR. De reeds aanwezige veiligheidscontroles werden nog opgevoerd. De grens met Centraal-Irak wordt streng bewaakt door de peshmerga. Sinds 25 juli 2015 voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord- Irak. De Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK- basissen in bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen waarbij er vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. De grensregio's in de districten Zakho en Amedi in de provincie Dohuk, de districten Soran, Mergasur, Choman en Rawanduz in de provincie Erbil en het district Pashdar in de provincie Suleimaniya blijken het meest getroffen. Op 23 oktober 2016 kwamen in het district Mergasur drie burgers om bij een luchtaanval. In mei 2017 voerde het Turkse leger acht luchtbombardementen uit op de KAR waarbij twee burgerdoden vielen. Er vonden in 2016 voor het eerst in tien jaar opnieuw Iraanse aanvallen op KDPI-doelwitten in de Noord-Iraakse grensregio plaats in de strijd tegen Koerdische rebellen. „ Er vielen tot op heden geen burgerdoden als gevolg van de Iraanse aanvallen op grensgebied van de KAR. “. Uit andere informatie uit de aanvullende nota (Aanvullende Nota, COI Focus “Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht”, 16 oktober 2017) blijkt ook dat het mogelijk is om via Bagdad en een binnenlandse vlucht naar de luchthavens van Erbil en Suleimaniya te reizen.

2.5.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische gronden. Verzoekers bewering dat de motivering niet afdoende is, kan dus niet worden bijgetreden.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.”

2.5.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van dezelfde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN